

տակ կը պահէ . եթէ տակաւին այս հարցերը չէ լուծած գիտութիւնը , գոնէ իբրեւ լուծանելի խնդիրներ անոնց վերայ կը սբաղի . արդէն հառ տառած է մի քանի սկզբունքներ , որոնք օր մը պիտի ըլլան հիմունք տիեզերաց շարժիչ զօրութեան : Արեգական ձեւոյն , հեռաւորութեան , եւ տարածութեան վերայ աստղագիտու-

թիւնը այսօր գրական ապացոյցներ ունի . հաստատած է միջոցն սէջ անոր հողովական և թաւալական շարժումներն և հաւաքած է բնական և տարրաբանական կազմութեան և մակերեւոյթին վերայ տեղի ունեցած երեւոյթներուն վերայ շաբթ մի օգտակար գործոց . որոց հետզհետէ պիտի ծանօթացնեմք ընթերցողները .

ԱՂԱԲԻՒՐՆ ՓԻԼԻՊՊԵԱՅ^(*)

Ա.

ԽԱՂԱՂԱԿԱՆ սոսուերածու ժամ գիշերոյն փախըստեան . Հանդչի երկիր և լուսնոյն ննջեն նըշոլք ջորրան . Աստեղք յերկնից ՚ի խորան տակաւ նուաղին ետ ընդ ետ . Հսկէ և եթ արուսեակ՝ արիագեղոյն կարապետ .

Ի ջի՞նջ շառայլ լուսահետ :

Ճըպուռն յողբոց ՚ի մրմունջ երգէ ՚ի ծիլ ձիթենւոյն . Ծաղկունք ՚ի դաշտ համասփիռ փայլին ՚ի ցոլ գիշերոյն . Ու ՚ի ծոց նոցին երփնագեղ՝ ամսն խնկոց քաղցրաբոյր , Մերձի զեփիւռ փափիկաթեւ քաղել սիրուն մի համբոյր նոյն արձակել ըղունչ իւր :

(*) Փիլիպոսի աղբիւրը Երուսաղեմէն գրեթէ երկու ժամ հեռաւորութեամբ հարաւային արեւմշաեան կողմն է հովտի մը մէջ : Աւանդութեամբ կը կարծեսի թէ այս այն ջուրն է , ուր Փիլիպոս , մին յեօթն սարկաւազաց , Եթովպիոյ կանդակայ տիկնունջ ներքինին մկրտեց : Աղբիւրը կեւայ լերան կողէն , որոյ վերայ խորանաձեւ հին ջնուածք մի կայ և շըմականերն հնութեան այլ և այլ հետքեր կը տեսնուին , ինչպէս են ամբողջ սիւներ և սեանց բեկորներ : Թիրեւս երբեմն եկեղեցի եղած մնաւ , ինչպէս իւր Արարական անունն եւս կը ցուցնէ . որ կըսուի Եյն-իւնանիչ , այսինքն անդիւնի խորանի կամ աղբիւր նորհայ : Լերան կողը , ինչպէս դիմացի լեռներն , այդիներով ծածկած են : Աղբիւրին կից այգին և նոյն իսկ աղբիւրը Ս . Աթոռին սեփհականութիւնն է , ուր ասրին մի անդամ արձակուրդի ժամանակ ժառ . Վարժարանի աշակերտք կ'երթան , ինչպէս կ'երեւի տալաշափութենէն , Փիլիպպոսի աղբիւրը . Պաղեստինու լնդհանրապէս մերկ լերանց և անջղի հովտաց մէջ , Հայաստանի ջաւաէտ հովտաց և անտառաւաւէտ լերանց քաղցր և նուեիրական յիշատակը զարթուցանելով ներշնչած է սցն բանաստեղծութիւնը :

Աղքերական Փիլիպովոյ խոսորկըտուր յափանց մարդ
Համար իսլամի մի եռանգուն գիմէ զերդ հարսն գեղանալ .
Ու պար կույից Սաղիմոյ՝ թափառ զիրմօք լալադին .
— Ամենալոյն համաս պրամ յընախր ծաղկանց Եղէմին .
Փըթթեալ յամուն Պաղէստին .

Կոյթս ՚ի թեթեւ գորշապար հարեալ ՚ի մարդս ցոշածին
Խոյտայ պարէ տիպ զուարթնոց ընդ ճաճանչւք Լուսնեկին .
Եւ ընդ ոտիւքն փափկաձեմ հազիւ ծաղկունք անդ թեքին ,
Եւ յերգոց ձայն բաղրատուր զորթնուն ոգիք դիշերին ,
Հրճուիք ընութիւն զուարթագին .

Որդիք լերանց և հովտաց վարդեն ընդ սարս պաղպաջունս ,
Եւ հրաշացեալք պիշ հայկեան կարմիր կայտառ ընդ մանկունս .
Զայս անդ մեղմիկ ընդ իրեարս հըծծեն ՚ի ստուերս գիշերոյն .
“ Բաբէ լուսնոյն ՚ի շողից ծաղկունք կաթեն երփնագոյն
Փոխան [վարդից գարնայնոյն] .”

Ո՞հ , զ՞որ յայնժամ արձագանս հնչէք լերինք արջնաթոյր ,
Ո յց գագաթունքդ յար խեթին յագուաւոց կոիչ զիւ և սուր ,
Ցալիս օդոյն կապուտակ ծաւալացեալ ՚ի բիւր ձայն
Մինչ Սելովայ ջուրց վըտակս սլանան բարբառք հայրենեան
Եւ բլուրք գոչեն “ Հայաստան . . . ” .

Ո՞ւ վեհ ոգիդ հիահրաշ , սրբազնն սէր Հայրենեաց ,
Զիանդ վառի հրատոջոր աւիւնդ ՚ի սիրտ և մանկանց ,
Երբ ըզկուն վարդենւոյն գեղեալ ցայդոյն յարտասուաց
Ճակառքն յերկիր վայրահակ միւն սիրովդ անձկայրեաց ,
Հանգոյն աղու տատրակաց .

Մըսիթարեաց ովլ վեհազն գչաոյ , Մայր մեր բաղրաւենի ,
Աղէ սրբեա զարտասուս թորթոր աշացըդ ծաւի ,
Ցիշեն ըզքեղ հայկազունք , Աիշեն մանկունք աղածրի ,
Վըկայ լերինք և հովիաք , Վըկայ բարձունք Արօնի ,
Վըկայ և ձորն Կեդրոնի .

Փըքմահանդերձ արշալոյս ճառագայթեալ վարդասփիու ,
Բասուերք տեղի տան անդրէն ՚ի թաւախիտ մայրիս ցիր ,
Յարփւցն ելլցն ՚ի մարդէ ամպք ըզգենուն ծիրանի .
Արեւելեան մարդարիտ փողփողէ փայլ ըզփայլի
Կ թերթ ծաղկանց ոսկեծղի .

Վերելակեալ և 'ի կառս անդրուվարեալս զոյք ընդ պայք՝
Յարշաւասոյք ճախբառաց ՚ի քառաձիս հրանրժոյք ,
Զայդորելին տայ ողջոյն լերանց արփին կենսածին ,
Յօր նըշուլիցն հարեալ գեղ խոյս տայ դիմօք ցաւագին
Լուսին դշայ դիշերին .

Հուպ յաղբերակն Փիլիպիայ ընդ թրզենեաց տերեւօք ,
Հանդժի խըմբեակըն զըւարթ յանօսրագեղ ծաղկանց գորգ ,
Դիտել զիարդ շինականք կողով ՚ի գլուխս , խընդադէմ ,
Յարաբական երգոց նուադ ելեալ գընան փութաձեմ
Յարեւելեան դրանդեաց դէմ .

Ի՞րը օդեաց և սյծեաց գեղմնահարսւստ երամակ
Գայ հարկանել ըգծարաւ յաղբերական ՚ի վըտակ .
Զիարդ ըստուերթ գամ ըզգամ ճշդին լերանց բարձրաբերձ
Ցորչափ յերկնից ՚ի խորան վերելս արփին առնոււ պերձ
Ու անդք ակօսին հերձ ՚ի հերձ .

Առնուն ապա ըգգնալի ընդ բլրակաց դարեւանդ ,
Զորս օթոցիւ իւր պատէ այգի բեղուն արդաւանդ ,
Ուր հոյլ ողկոչք ծիրանի յաշնոյք հօղմոց թեւաբախ
Ընդ մէջ զիրուխտ սաղարթուց ճօճեալ ճեմին առ ՚ի կամա
Զերդ յուլն կուսին մէհեանդ .

Ամբառնան անդ և թզենիք ըսյնասաղարթ անկախիտ
Որոց պըտուղք սիրախորժք կաթեն ջինջ յոյզ շլթ առ շլթ
Եւ սոտուերաշուք հովանիք ՚ի տապայեղձ միջօրեայն
Զըգեն զիւրեամքք գունդ ՚ի գունդ զարաբացիս ամենայն
Ի սոյլ սրնդաց քաղցրաձայն .

Վիմահոլով յապափայց բղևեալ աղբիւր ցրտագին՝
Սահանավազ ՚ի ծործորս՝ պարզէ զըիւրեղ հայելին ,
Եւ կամ զծորանս ծաւալէ ՚ի մրգաստանըս փարթամ ,
Ցայց ու ՚ի խնդիր դեղձենեաց առատք պտղովք բարեհամ .
Եւ ձիթենեաց անթառամ .

Ընդ մեղմաձայն սօսաւիւն տերեւաշարժ սաղարթաց ,
Ընդ սուրբ մըմունջ կարկաջոտ ականակիտ աղբերաց ,
Եւ ոսկեթեւ թռչնեկաց ընդ նըւագացըն գեղգեղ ,
Խառնին անդէն հոյլ ՚ի հոյլ իղձք և անուրջք վարդագեղ
Հայկեան մանկտւցն սիրազեղ .

Ընդ թաւաթուփի հովանեաւ որ ՚ի կանոչ շրջի սէզ,
Ըղնիստ առեալը առ յարիւոյն խուսել շղից տօմակէզ,
Աչք անդ յալիս վըտակին՝ ճախրեն մըտօք շեշտակին
Ուր հինաւուրցըն Երասխ դարիւ դարիւ դեղանի
Յեղէմին վայր փափկալի .

Յիշեն զիարդ մերթ պայծառ փայլէր արեւ Հայութեան
ՅԱրարատայն ձիւնակող յամպախաղաց գտդաթան,
Որպէս ճաճանէց հատանէր մինչ յարեւմուտս փառք նորուն,
Յիշեն ու ողբան դառնապէս ըշտըժընդակ բաղդն այժմուն,
Եւ ուկիք յալիս անդ գլնան . . .

Այլ աւանիկ օրակշխու արեգն ՚ի մուտս խոնարհի,
Հրաւէր տալով խնդամոլ մանկտւոյն այնմիկ գեղանի .
Դառնուն տափա պարախումք յուրաստ յաղթերց կարկաջուն
Եւ յանըրջոց սրտահեշտ և յըստուերաց հովասուն,
Հրաշից յ՛նստան լուսարփի =

Ա-Եպիս Կարաղեպէտն Կ. Պոլեցէ
Աշ. Ժ. Վ. Վարժարանի:

ԿԵՆՍԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Մ Ռ Ե Խ Շ Ա Ր

ԲԱԶՄԱԹԻՒ ընթերցողաց չնշին ի-
րաց համար ունեցած ճաշակը, և քա-
նի մը երեսներու մէջ ամփոփելի իրո-
զութիւններով՝ հատօր մը կազմելու
իղձը, հոյակաստ մարդկանց պատմու-
թիւնները գրեթէ միշտ անպէտ ման-
րամասնութիւններով և սուտ ու ան-
համ գուեհիկ վէպերով խաթարելու
պատճառ եղած են: Կենսագրութեանց
մէջ յաճախակի նոցա գործոց վերաց
անիրաւ քննադատութիւններ կը յա-
ւելուն: Մէք պիտի ջանամք Մոլիէրի
սոյն կարճառօտ կենսագրութեան մէջ

այս անտեղութենէն խոյս տալ: Նորա
անձնականին նկատմամբ միայն այն պի-
տի ըսեմք, ինչ որ ճշմարիտ է և պատ-
մելու արժանի. Նորա գործոց վրայ լու-
սամիտ հասարակութեան զգացմանց
ներհակ նոր բան մը չի պիտի խօսիմք:
Յովհաննէս-Մկրտիչ Բոդրլէն ծնաւ
՚ի Փարիզ 1622 Յունվար 15ին: Իւր
հայրը Յովհաննէս Բոդրլէն, որ թա-
գաւորի Սենեկայարդարն էր եւ հնո-
տեաց վաճառական, և իւր մայրը, Մա-
րիամ Գրէսոսէ, նորա բոլորովին իրենց
վիճակին յարմար դաստիարակութիւն